

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 95/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť H. V., B., zastúpenej advokátkou JUDr. J. F., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 2354/2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2012 doručená sťažnosť H. V., B.(ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. J. F., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 2354/2012 v súvislosti s nevyplatením jej trov konania okresným súdom na

základe nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 98/2012 z 31. mája 2012, ktorým vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a náhradu trov konania vo výške 314,18 €.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že „(t)rovy konania jej zo strany OS Ba I (porušovateľa) dodnes vyplatené neboli...

Preto sťažovateľka podala návrh na začatie exekučného konanie. Ten bol OS Ba I doručený dňa 22. 10. 2012, no v rozpore s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti) ostal OS BA I nečinný.“

Sťažovateľka v súvislosti s namietaným porušením označených práv uviedla: «OS Ba I postupuje tak, že očividne porušuje jej ústavne garantované právo na spravodlivý proces. Sťažovateľka je postupom OS Ba I (porušovateľa) jasne a bezostyšne diskriminovaná... Máme na mysli postavenie H. V., ktorú sa porušovateľ (dlžník v kontexte exekučného konania) zjavne snaží trestať: satisfakciu jej vyplatil po márnom uplynutí patričnej lehoty a až po opakovaných prosbách H. V. Zvyšok nároku jej bez akéhokolvek vysvetlenia odmieta vyplatiť. OS Ba I sa postavil do pozície vrchnosti, ktorá mieni rozhodovať o tom, či akceptuje svoje postavenie dlžníka.

Postup sťažovateľa je tak klasickým prejavom porušenia princípu rovnosti zbraní medzi oprávnenou osobou, občiankou SR na jednej strane a povinným subjektom na druhej strane, ktorým je štát, konkrétne OS Ba I, s možnosťou rozhodovať vo svojej kauze a znemožniť, aby oprávnený dosiahol vydanie náležitého rozhodnutia voči dlžníkovi, keď rozhodujúcim subjektom je sám dlžník...

Tvrdíme, že z vyššie uvedených skutočností sa dá vyvodiť záver o priamej spojitosti porušenia základných práv sťažovateľky - H. V. - s ústavne fixovanými požiadavkami na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Medzi napadnutým postupom OS Ba I, teda medzi ignorovaním povinnosti OS Ba I, priamo vyplývajúcej z Nálezu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 98/2012 zo dňa 31. 05. 2012 a včasným nevyplatením priznanej satisfakcie a úplným odmietnutím vyplatiť sťažovateľke priznané trovy konania pred ÚS SR zo strany OS Ba I

(porušovateľa) na strane jednej a porušenými základnými právami sťažovateľky na strane druhej existuje priama príčinná súvislosť. To je stupňované odmietnutím OS Ba I v zákonom stanovenej lehote, ale aj vôbec rozhodnúť o poverení k exekúcii (v intenciách § 44 a nasl. Exekučného poriadku: zák. č. 233/1995 Z. z., v platnom znení, o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti). Postupom porušovateľa (OS Ba I) došlo a dochádza k porušeniu základných práv sťažovateľky: je jej zo strany porušovateľa spôsobená ujma na právach preto, že uplatnila svoje základné práva a slobody, je porušené jej právo vlastniť a disponovať s majetkom. Je jej odopretá súdna ochrana. Porušovateľ svojím postupom konkrétne porušil čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a ods. 5 v spojení s čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľka sa domáhala ochrany jej práv aj v súlade s ustanoveniami zákona č. 757/2004 Zb. o súdoch. ... Snaha sťažovateľky „hýbať záležitosťou“ sa však i tak nestretla s adekvátnou súdnou odozvou. Je očividné, že z pozície OS Ba I neboli prijaté žiadne reálne opatrenia, zaručujúce, aby OS Ba I splnil voči sťažovateľke to, čo mu ukladá cit. právoplatný a vykonateľný Nález Ústavného súdu SR. OS Ba I dodnes ani nevydal zákonom predvídané exekučné poverenie (no ani predpísaným uznesením nereagoval negatívne). Sťažovateľka nevidí žiadnu verifikovateľnú garanciu odstránenia nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti Okresného súdu Bratislava I.»

V súvislosti so sťažovateľkou namietanou nečinnosťou okresného súdu sťažovateľka spolu so sťažnosťou predložila ústavnému súdu podanie zo 4. novembra 2012 adresované predsedníčke okresného súdu, v ktorom uviedla: «upozorňujeme, že podľa našich informácií dňa 06. 11. t. r. je pätnástym dňom lehoty pre povinné vydanie exekučného poverenia... exekučný návrh je pre lepšiu orientáciu v prílohe.

Naša mandantka - so znalosťou ZoÚS, ktorý v § 56 ods. 5 výslovne uvádza: „... ak ÚS SR rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu“ ako aj so znalosťou Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 59/2002 z 10. 07. 2002, ktorý obsahuje sentenciu, že nevyplatenie priznaného finančného zadosťučinenia k rukám oprávneného sťažovateľa v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote je porušením čl. 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR –

žiada o nápravu aktuálne nezákonného stavu a pre prípad renitencie dala nám jasný pokyn podať voči OS Ba I ústavnú sťažnosť.»

Sťažovateľka návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodnila takto: „Pre výraznú intenzitu zásahu do práv sťažovateľky - ignoranciu práva a negovanie kompetencie ÚS SR zo strany porušovateľa: všeobecného súdu! - žiada sťažovateľka, aby jej bolo priznané finančné zadostučinenie vo výške 500,- € (slovom päťsto Eur). Renitencia a cynizmus OS Ba I by v nepotrestanej podobe viedli k stavu, že právo občana na súdnu ochranu by sa stalo iluzórnym, bolo by teda ohrozené vo svojej podstate.“

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava I odmietnutím vyplatiť trovy konania pred Ústavným súdom SR porušil právo H. V. nar..., bytom: B., aby mohla vlastniť majetok a disponovať ním a aby jej nebola spôsobená ujma na právach pre to, že uplatnila svoje základné práva a slobody, zaručené čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a ods. 5 v spojení s čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn.: 4 Er 2354/2012 porušil právo H. V., nar..., bytom: B., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Okresnému súdu Bratislava I sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 4 Er 2354/2012 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

4. H. V., nar..., bytom: B., sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 500,- € (slovom päťsto Eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť H. V., nar..., bytom: B., trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne JUDr. J. F., č. ú.:..., vedený vo V., a. s. B.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľka spája porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy s nečinnosťou okresného súdu v označenom konaní v súvislosti s nevyplatením jej trov konania.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ťažisko argumentácie sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením ňou označených základných práv a porušením čl. 12 ods. 4 ústavy spočíva v tom, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom z dôvodu, že okresný súd v zákonom

ustanovenej lehote nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúmava.

K uvedenému ústavný súd už zaujal stanovisko (I. ÚS 70/02), keď uviedol, že pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem „v primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo, alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa ani v týchto prípadoch totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02).

Ústavný súd navyše poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

Z príloh predložených k s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľka podaním zo 17. októbra 2012 navrhla súdnemu exekútorovi, aby na základe nálezu ústavného súdu vykonal exekúciu proti okresnému súdu. Následne, súdny exekútor podaním z 18. októbra 2012 požiadal okresný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola okresnému súdu doručená 22. októbra 2012. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade posledným dňom lehoty na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bol 6. november 2012.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť s'ťažnosti, ktorou s'ťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať s'ťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 316/2012). V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06).

Ústavný súd vzhľadom na doteraz uvedené konštatuje, prihliadajúc aj na uplynutie zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie

a doručenie sťažnosti ústavnému súdu, že sťažovateľkou namietané nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na vydanie rozhodnutia nepredstavuje podľa jeho názoru takú intenzitu, že by mu bolo možné pripísať ústavný rozmer, teda že by umožňovalo vysloviť porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov v napadnutom konaní po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Súčasný stav napadnutého konania podľa názoru ústavného súdu nevyklučuje definitívne možnosť prerokovania predmetnej veci v primeranej lehote.

Zohľadňujúc uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v tejto časti aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že predsedníčke okresného súdu podala sťažnosť podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“); takouto sťažnosťou má byť podľa jej tvrdenia podanie zo 4. novembra 2012. Z obsahu tohto podania je však zrejmé, že sťažovateľka namietala prietah v postupe okresného súdu ešte pred uplynutím zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (6. novembra 2012). Zohľadňujúc túto skutočnosť ústavný súd obsahovo vyhodnotil podanie označené sťažovateľkou ako sťažnosť len ako upozornenie na blížiacu sa uplynutie zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, a nie ako kvalifikovanú sťažnosť podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. Plynutie zákonnej lehoty na vykonanie príslušného procesného úkonu zo strany súdu z povahy veci v zásade vylučuje možnosť, aby v zákonom predpokladanom časovom rámci došlo k ústavne relevantnému prietahu v postupe súdu. Kvalifikované podanie sťažnosti podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. tak prichádza do úvahy v zásade až po uplynutí zákonnej lehoty na vykonanie príslušného úkonu zo strany súdu. Znamená to, že v relevantnom čase účinný prostriedok na ochranu ňou označených práv sťažovateľka neuplatnila; uplatnila ho predčasne, t. j. v čase, keď reálne k prietahom v namietanom konaní nemohlo ešte vôbec dochádzať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy označeným postupom okresného súdu ústavný súd odmietol aj zvyšnú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ústavy, ako aj porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy, pretože v danom prípade ich porušenie nemožno posudzovať bez spojitosti s čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľka totiž namietala porušenie svojich základných práv a tiež porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní v priamej príčinnej súvislosti (z rovnakých dôvodov) s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (prikázanie okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, priznanie primeraného finančného zadost'učinenia a priznanie náhrady trov konania), ktoré sa vecne viažu na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv, stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným prietáhom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2013